XII. évf. 1. szám 2000. január-február

MARANA THA

Jöjj el, Uram! Jel 22,20

A Katolikus Karizmatikus Megújulás lapja

Onesimo Cepeda mexikói püspök atya beszéde

F. Zsuzsa: A szentmise öröm lett számomra

Az Egyház népe - tanúságtevő nép

Jézus így szólt: *„Tegyetek rólam tanúságot...egészen a föld határáig."* (ApCsel 1.8)

Mi, keresztények küldetést kaptunk a tanúságtételre. Szeretnénk az egész világnak elmondani, hogy Jézus Krisztus ma is él! Mi találkoztunk Vele! Megtapasztaltuk gyógyító és szabadító hatalmát! A Szentlélek új életet adott nekünk!

A Jézussal való élet boldoggá tesz minket. A legnagyobb szenvedés közben is hisszük, hogy Jézus Krisztus velünk van, és ez azt jelenti, hogy semmi sem hiábavaló! Akár sikertelenség adódik, akár siker, minden a végső célt szolgálja, mert Jézusért élünk!

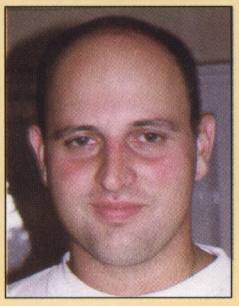
Számunkra öröm hinni és az Egyházban élni.

Komáromi Andrea

– nyelvtanárnő

„A szentmisében Jézussal találkozom, Ő az oltáriszentségben hozzám jön... kiszolgáltatottan, csendesen és mégis dicsőségesen. Minden nap láthatom Őt az emberek arcán is, akiknek a szívében lakik. A rossz hangulatok időnként legyűrik az embert, de Krisztus velem van és ez csodálatos valóság!"

Szilágyi István

– kereskedő

„A hit olyan fontos számomra, hogy ha elveszíteném, mindent elveszítenék. A hitem az életem Jézusban. Hit nélkül reménytelen zűrzavar lenne minden. A hit ugyanakkor az örök élet kulcsa."

Papp Sári

– tanítónő

„A szentmisén belépek Isten szeretetközösségébe, melyben kézzelfoghatóvá válik az Atya irgalma, Jézus megváltása, a Lélek megújító ereje. Igent mindok arra az egyesülésre, amire Jézus hív, ahol táplál és életet ad."

Echlinger Gyula

– műszerész

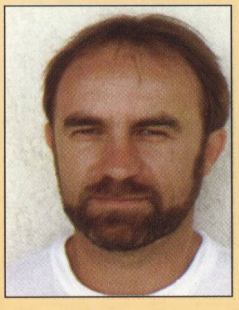
„Felfedeztem az Egyházban a testvéri közösséget és azt, hogy ezen keresztül mennyi kegyelmet ad az Úr az embernek. Egy lelkigyakorlaton megtapasztaltam, hogy a közösségben mennyire épülni lehet a szeretetben és az Istennel való kapcsolatban."

Thompson Beatrix

– színésznő

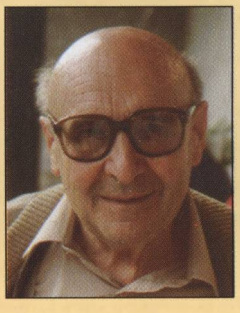
„Az Egyház olyan számomra, mint egy gondos anya, aki eltörli bűmeimet, táplál Isten Igéjével és mindennap kiszolgáltatja az Eucharisztiát. Anyámmal is vannak néha nehézségeim, és az Egyházzal is... mégsem hagyom el őket, hiszen mindkettőt Isten adta nekem."

Osváth Gyuri

– plébániai kisegítő (világi)

„Az egyház számomra anya, akinek ölén születtem... aki nevel, tanít és táplál... olyan közösség, amely gyógyulásra, szépítésre szorul és tudom, hogy rám is számít."

Zsdánszki Kálmán

– építőmérnök

„A hit jelenti számomra a végtelen isteni szeretet megtapasztalását, amellyel az Úr mindig fölemel botlásaimból. Ugyanakkor azt a vágyat is jelenti, hogy a Szentlélek teljesen töltse be szívemet és vezesse életemet."

Gondolatok az új évezredről

Olyan megrendítő belegondolni, hogy nemcsak egy évszázadot, hanem egy évezredet is lezártunk az elmúlt évvel. (Bár matematikailag csak 2001-től számít új évezrednek, de az általános felfogás szerint a 2000. évtől). Mennyi minden történt ebben az évezredben: a gonoszság elképesztő eseményei törték össze a szíveket, majd a jóság gyönyörű napsugara új életre ébresztette őket. Vérfürdők és terrortámadások, kegyetlen vallásháborúk, gázkamrák és tömeggyilkosságok, ártatlanok halálra kínzása, gyújtogatások és rablások mellett épült a szeretet kultúrája, a pestisben és misszióban életüket áldozó papok és szerzetesek, árva gyermekek megmentése, iskolák létrehozása által, amelyek Boromei Károlyok, Páli Szent Vincék, Bosco Szent Jánosok, Teréz anyák, Ward Máriák (hogy csak néhányat említsek a szeretet hősei közül) nevéhez fűződnek.

Az új évezredben mire van leginkább szüksége a fájdalmaktól megtépett emberi szíveknek?

Egy francia misztikus (Francoise) Jézus szavaiként írja: *„Isten gyermekeinek szeretetre van szükségük, mert annyira gyengék és sebzettek... Hozzátok szeretnék menni... a ti szívetekbe és azzal az örömmel szeretnélek megajándékozni benneteket, ami az én bensőséges ismeretemből fakad... meg akarom oldani a szomorúság és a félelem bilincseit."*

Igen, a következő évezredben erre van a legnagyobb szükség. A megsebzett szívet csak Jézus tudja meggyógyítani. Néhány napja azt mondta egy orvos a televízióban, hogy Magyarország lakosságának az egyötöde depresszióban szenved. Istenem, sóhajtottam fel, kétmillió ember nem tud kiszabadulni a szomorúság bilincseiből! Pedig a leghatékonyabb orvosság – Jézus szeretete – itt van a közelben. Csak ki kell nyitni a szívet, csak kérni kell buzgó imával és ez a szeretet átkarol, fölemel és megszabadít. Arra gondoltam, hogy le kellene állítani a forgalmat minden délben és a legközelebbi templomba vezetni az embereket, és rámutatni Jézusra: **itt van a ti orvosságotok! Hagyjatok félbe most minden munkát és fogadjátok szívetekbe az Ő szeretetét, mert ez a legfontosabb számotokra!**

Az emberek mindent elébe helyeztek a szeretetnek: a hatalmat, sikert, pénzt, divatot. Nem veszik észre, hogy minden bajuk a szeretet hiányából fakad.

Mit vár tőlünk az Úr az új évezredben?

Francoise azt írja: *„Az eddigieknél sokkal tudatosabban kell döntenetek a jó mellett és határozottabban elutasítani a rosszat."*

Ehhez a döntéshez az embernek szüksége van a Szentlélek világosságára és az Ő erejére. **Az akarati elhatározás kevés**, mert az ember gyenge. De Isten szívesen ad segítséget. Ezért mondja az Úr: *„kegyelmemet túláradó módon ki akarom árasztani erre a kiszáradt és szeretetlen világra. Gyengédségemmel foglak táplálni benneteket és szüntelenül veletek leszek."*

Aki tudatosan döntött Isten mellett, az döntött az Ő szolgálata mellett. Számukra fontossá vált az Úr akarata a mindennapi feladatok között. Éhezik és szomjazzák Isten akaratát, mert tudják, hogy általa nyernek békességet. Számukra nyitott az a nagyszerű lehetőség, hogy mindig megtapasztalják az Úr segítségét. Mert Ő „táplálni" akar jelenlétével és új erőt adni a megfáradt embereknek.

Mi jöhet az új évezredben?

A kegyelem kiáradása mellett ott van az igazságosság megnyilvánulása is.

Isten nem nézheti tétlenül a gonoszság növekedését.

Francoise azt írja: *„Nektek, akik megvettek engem... meg fogom mutatni bűneitek borzalmát és igazságosságot fogok gyakorolni. Nemcsak az irgalmasság, hanem az igazságosság serlege is túlcsordul... El fogok jönni, hogy felrázzam az emberek szívét, hogy felébredjenek és új életre szülessenek bennem! A tűzfolyamból, amely az egész világot elborítja majd, az igazság kerül ki győztesen! Az emberek fölismernek majd engem és imádni fognak engem... Nem fogom engedni, hogy a gonoszság még tovább terjeszkedjen."*

Hogy pontosan mikor és hogyan fog megnyilvánulni az igazság, nem tudjuk. Csak annyit mond az Úr: *„közel van"*, a *„gonoszság nem terjedhet tovább"*.

A hívő ember megérti ezeket a szavakat, amelyek az állandó készenlétre és az Úrral való szorosabb kapcsolatra késztetnek.

Mit szeretne az Úr nekünk ajándékozni?

Szeretetet, irgalmasságot, békességet! Ha ezt mindenki a szívébe fogadja, *„akkor a föld ismét kivirágzik és szebbek lesznek virágoskertjei az Egyházban, mint bármikor a történelemben." „Tanítsd meg a lelkeket arra, hogy vágyakozzanak utánam. Tanítsd meg őket arra, hogy adják át minden gondjukat nekem és úgy szóljanak hozzám, mint Atyjukhoz... tanítsd meg őket arra, hogy minden jó dologban engem lássanak. Tanítsd meg őket arra, hogy minden testi és lelki szükségre válaszolok... én alázatos vagyok és gyengéd, és örülök a szeretet legkisebb megnyilvánulásának is. Mondd el nekik, hogy én minden egyes ember iránt különleges szeretetet érzek."* (Francoise)

Ezt a szeretetet nem szabad válasz nélkül hagyni! A jubileumi évnek, **a szent évnek az a célja, hogy újjászülessen benned az Úr iránti személyes kapcsolat, a bensőséges szeretet.** Ő erre vár téged! Felejtsd el a múlt bűneit és kezdj új életet, a szeretet új életét Jézus Krisztusban és Jézus Krisztus által!

Katona István
főszerkesztő

A Magyar Katolikus Karizmatikus Megújulás VIII. Országos Találkozója

Budapest Sportcsarnok, 1999. október 10.

Jézus közelsége és közössége várt ezen a napon a BS-ben, s élményekkel gazdagon – melyek jöttek, egyik a másik után – tértünk haza.

Sokan gyűltünk össze már a nap elején, ami rekordot döntött a Találkozók sorában... és a dicsőítés után, szívünket az Úr felé emelve, vártuk Flores atya tanítását...

Együtt álltunk Bartimeussal az úton... vakon... s együtt dobtuk le vele a földre köpenyünket és ugrottuk fel kiáltva: „Jézus, Dávid Fia, könyörülj rajtam!" Belső félelmeinket, sebeinket és gondjainkat Bartimeussal együtt emeltük Jézus felé...

Flores atya tanítói hangvétele a dél-amerikai közvetlenséget és a gyermeki egyszerűséggel követhető megfogalmazásokat ötvözte nálunk szokatlan, de mégis hozzánk közel álló módon...

Prado Flores tanítása után, a szentségimádás előtt Cepeda püspök atya saját megtéréséről beszélt, olyan hittel és átéléssel, hogy mi magunk is úgy éreztük, e nagy bizalmat ajándékként kaptuk... A magával ragadó történetek s tanúság sok nevetésre és lelkes tapsra ösztönzött minket.... Jó volt így együtt örülni Cepeda püspök atyával a Lélek csodáinak.

Története után a püspök atya az emelvényen, a mikrofon előtt nyelveken beszélt, s szólított fel erre mindannyiunkat... Itt, Magyarországon, püspöki tekintéllyel, ennyi ember előtt nyelveken szólt!

Majd újabb csodák következetk... A püspök atya kihirdette a gyógyulásokat! Megmondta, milyen beteg-

séggel vagy nehézséggel küzd az az illető, akit Jézus ott és akkor MEGGYÓGYÍT! Ezek után kezek emelkedtek a magasba, emberek álltak fel helyükről és indultak az emelvény felé elmondani érzéseiket, tanúságot tenni... elcsukló hangon a kegyelem kiáradásáról – s ez mindenki szívét megszorongatta és megmelengette...

Előttem egy hetvenes éveiben járó idős férfi ült, velünk együtt emelgetve kezét és törölgetve szemét, hallgatta Flores atya, majd Cepeda püspök atya szavait. S a gyógyulások kihirdetése közben levette fülére igazított hallókészülékét... Nem volt rá mód, hogy megkérdezzem, mi történt... csak azt láthattam, hogy a bácsi nem tette vissza a hallókészüléket. Szívből remélem, az Úr kegyelme járta át szívét, lelkét és füleit...

A szentségimádás alatt Cepeda püspök atya sírónevető, fájdalommal és örömmel teli arca előtt az Oltáriszentséggel sorról-sorra ment, megállva minden kiáltó s látható-láthatatlan fájdalom s vágy előtt... Jézus kegyelmével járva az utat körbe, miközben innen-onnan lélekszakadt kiáltások hallatszottak, mélységes emberi nyomorokból kitörve: „Jézus, Dávid Fia, könyörülj rajtam!" Akik ezt hallottuk, mindannyian együtt kívántuk számukra – mint saját magunk számára is – az Úr irgalmas, könyörülő, gyógyító szeretetét! A mellettem ülő fiatal, egyetemista lány, aki láthatóan maga hívta el édesanyját és öccsét erre az alkalomra, sírva térdelt és borult az Úr körbejáró kegyelem áradásába... Szívből remélem, hogy a számára fájdalmas problémákra gyógyír érkezett...

Én magam is állandó könnyek között hallgattam, énekeltem, s hagytam, hogy magával sodorjon az érzés – gyermeki módon és lelkülettel megragadva az Urat... Az egész napot végigkísérő dicséretek dallama és éneke a legmagasabb színvonalon szólt, mindannyiunk szívét őszintén lelkesítve. S a nyüzsgő sokaság szüntelen csodálkozása és őszinte vággyal teli kiáltásai az Úrhoz végig meleg hangulattal kísérték napunkat.

Csak köszönetet mondhatunk az Úrnak, hogy ilyen csodákban részesített bennünket... Csak köszönetet mondhatunk Flores atyának és Cepeda püspök atyának, hogy eljöttek hozzánk tanítani és gyógyítani minket... és megmutatták, hogyan lehet és kell megszólítani az éhes embereket...

Jó volt közösségben lenni – az Úrral és egymással –, amelyben ilyen szívet-lelket átjáró csodák történtek...

S ha Te véletlenül nem tudtál ott lenni, feltétlenül ajánlom a Találkozón készült magnófelvételek meghallgatását... mert MINDENKINEK HALLANIA ÉS LÁTNIA KELL JÉZUST ÉS AZ ATYÁT!

FMÁ

Onesimo Cepeda

mexikói püspök atya beszéde

Az 1999 október 10-én a Budapest Sportcsarnokban megrendezésre kerülő VIII. Országos Katolikus Karizmatikus Találkozó meghívott vendége volt Onesimo Cepeda püspök atya, aki a szentségimádást, a szentségimádás alatti gyógyító szolgálatot vezette és a záró szentmisét celebrálta. Előtte Onesimo atya saját életéből tett tanúságot. „Egy püspök szavára mindig érdemes odafigyelni, különösen akkor, ha személyes tanúságot tesz" – mondta Gorove László, a püspök atyát bemutató szavai végén.

Először is szeretném elmondani nektek, hogy menynyire meglepett és mennyire örültem annak, hogy az Úr idehozott Magyarországra. Nekem nem volt ilyen tervem! Öt hónappal ezelőtt megkérdezték tőlem, hogy eljönnék-e ide. Egészen megleptek vele. Azt válaszoltam, hogy nekem nincs ilyen tervem, én Mexikó területileg legkisebb egyházmegyéjének vagyok a püspöke – ami népesség szerint a negyedik legnagyobb a világon: 4.000.000 lakosa van, kétszer annyi, mint Budapestnek! Nekem tehát ott kellene lennem, az enyémekkel! De Isten ide hozott, és ezért itt vagyok!

Nehéz egy püspöknek a megtérésről beszélnie, de én az enyémről fogok beszélni nektek! Sok évvel ezelőtt Mexikóban én kezdtem a felszabadítás teológiáját. Ti ki akartatok jönni a kommunizmusból, mi pedig bele

szerettünk volna menni. Amikor azonban észrevettük, hogy ez olyan radikalizmust hirdet, amely az egymással való harchoz vezet, és amely nem engedi, hogy megéljük a szeretetet, akkor azt mondtam, hogy nem ez az utam, és nem ez az Egyház útja. A püspököm – aki „vörös" volt! – elküldött egy büntető plébániára, mert vannak ilyen plébániák! Amikor egy pap kiesik a püspöki kegyekből, akkor messzire küldik, hogy ne zavarjon. Ez történt velem is!

Egy másik atyával együtt ezen az őszön a Szent Margit Központba küldtek. Én ekkor elkezdtem rosszul érezni magam. Volt egy rákos daganatom a tüdőmben és vért hánytam. Meg kellett, hogy operáljanak, hogy kivegyék ezt a daganatot. Azt mondták, három lehetőség van: az első, hogy hat hónapon belül meghalok; a második, hogy tolókocsiban fogok élni állandó oxigén palackkal; a harmadik pedig az, hogy Isten megkönyörül rajtam, és Ő maga gyógyít meg. Én azt kértem az Úrtól, hogy hat hónapon belül vegyen magához. Az Ő tervei azonban különböztek az enyémektől, ezért hát itt vagyok! És tökéletesen egészséges vagyok!

Nem erről akarok tanúságot tenni nektek, hanem arról, hogy elkezdtek politikailag is üldözni. El kellett hagynom az országot. Négy hónapig voltam külföldön, amíg más vezetőség nem jött.

Amikor visszatértem az országba, beteg voltam, rossz volt a hírnevem, és ezen kívül az embereimmel sem voltam jóban. És elküldtek egy büntető plébániára! Minden emberi biztonságom összeomlott. Ezen a plébánián volt egy hitoktató hölgy, aki odajött hozzám aznap, amikor megérkeztem. Rajta kívül volt húsz hitoktatásra járó gyermek. Ez a hölgy rám nézett és azt mondta: „Teljen el, atya, Szentlélekkel!" Én azt mondtam: „De hát én tele vagyok Szentlélekkel!"

Egy napon megint ugyanezzel jött ez a hölgy, hogy zavarjon engem, és én azt válaszoltam neki: „Tele vagyok Szentlélekkel! Mert megkaptam a keresztségben! A bérmálásban! Megkapom a Szentlelket, amikor a Szentlélek által megkapom bűneim bocsánatát! Valahányszor a szentmisében kérem a Szentlelket, hogy alakítsa át ezeket az adományokat Jézus Testévé, Ő jön és átváltoztatja! Megkaptam a Szentlelket, amikor a kézföltétel által pappá szenteltek! Hát ide figyeljen asszonyom, azt hiszi, hogy nincs meg bennem a Szentlélek?" Azt mondta nekem a hölgy: „Igen, atya, de jó lenne, ha észre is lehetne venni!" Néha bennünk van a Szentlélek, csak nem lehet észrevenni!

Ekkor én elutaztam a szüleimet meglátogatni. 100 kilométerre voltam Mexikó várostól, amikor meglátam egy stoppos srácot és fölvettem. Egészen fehérbe volt öltözve. Úgy nézett ki, mintha orvos lenne. Én megkérdeztem tőle, hogy mivel foglalkozik. Azt mondta: „Találja ki!" Hát mivel rossz kedvem volt, azt mondtam neki: „Te biztosan állatorvos vagy!" És tényleg az volt. Akkor ő megkérdezte tőlem, hogy: „És te mivel foglalkozol?" Azt feleltem: „Találd ki!" Azt mondta: „Te igazságügyi rendőr vagy!" Ez olyasmi, mint a KGB volt, akik kínozzák az embereket. Megdühödtem. Én voltam torreádor, voltam ügyvéd, voltam bankár, voltam tőzsdeügynök, de mindezt elhagytam, hogy Krisztust kövessem! Odamentem Krisztushoz és azt mondtam Neki: „Én mindent elhagytam, hogy kövesselek Téged, és nem lehet észrevenni, hogy bennem van a Szentlélek? Úgy nézek ki, mint egy KGB-s? Akkor minek vagyok itt?"

Ez számomra egy nagyon erős sokk volt. Azt mondták nekem, hogy nem vagyok pásztor, hanem béres vagyok. A béres és a pásztor között az a különbség, hogy a béres felszáll a legnagyobb öszvérre és veri a többit. A pásztor az, aki gondozza a juhokat, aki a juhokkal jár, védi a juhokat, a juhok pedig hallják a hangját és meghallgatják. Én inkább béres voltam, mint pásztor.

Közeledett a pünkösd. Én azt akartam, hogy a húsz gyermek pünkösd napján legyen elsőáldozó, de az a hölgy azt mondta, hogy még nem készültek fel. Azért nem voltak felkészülve, mert ő el akart menni a pünkösdi karizmatikus ünnepre. Ekkor én azt mondtam: „Itt én dirigálok, és pünkösd napján lesz az elsőáldozás!"

Megtörtént az elsőáldozás. Hoztak zenészeket, akik zenéltek és énekeltek, nagyon szépen énekeltek, karizmatikus énekeket. Ha én ezt akkor tudtam volna, biztosan elhallgattatom őket! De mivel nem tudtam, és nagyon tetszett, azt mondtam nekik: „Miért nem jöttök el ide minden vasárnap énekelni?" Azt válaszolták: „Jó, atya!" Amikor a templom kapujában elbúcsúztunk, odajöttek és azt mondták: „Kérünk valamit cserébe." Megkérdeztem: „Mennyit?" Azt felelték: „Nem pénzt kérünk, hanem szeretnénk egy szerződést kötni. Mi eljövünk énekelni, maga pedig eljön imádkozni velünk."

Akkoriban már szinte nem is imádkoztam. Azt mondtam, hogy én a cselekvő Egyházhoz tartozom, nem az imádkozóhoz. De hát ugye nem mondhattam meg, hogy szinte nem is imádkozom, így hát azt válaszoltam: „Jó, hát az énekek megérnek egy kis imát."

Elmentem és elkezdtem velük imádkozni. Először elbújtam egy sarokba, miközben ők felemelték a kezüket és nyelveken imádkoztak. Én ezt láttam, és a szívem mélyén meleget éreztem, úgy éreztem, hogy ez egy jó imádság.

A következő alkalommal már önként mentem el az imára. Továbbra is a sarokban ültem, de azt mondták: „Atya, mondjon nekünk valamit!" Én azt mondtam: „Remélem, hogy nem csak a kezeteket emelitek fel, ha-

nem a testvérekért is tesztek valamit!" Azt felelték: „Tanítson meg minket tenni valamit a testvérekért, mi pedig megtanítjuk arra, hogyan kell felemelni a kezét!" Nem nagyon tetszett a dolog.

Ekkor megbetegedtem az állandó stressz miatt. A vérnyomásom hol lent volt, hol nagyon fent volt, és el kellett mennem pihenni. Kimentem az erdőbe, vittem egy kis puskát, egy horgászbotot, mert közel volt a tenger, és elvittem a Bibliámat. Ha enni akartam, vadásztam vagy halásztam. A többi időben nem volt mit csinálnom. Ekkor olvastam a Bibliát és elmélkedtem.

Amikor visszatértem, kedvem volt elmenni az imacsoportba. Éppen elkezdtek egy „Élet a Lélekben" szemináriumot, amire meghívtak engem is, hogy részt vegyek rajta. Megkérdeztem, hogy ki fogja tartani. Kiderült, hogy az a háziasszony, aki azokat a dolgokat mondta nekem és egy villamosmérnök. Megkérdeztem magamtól, mit mondhatnak nekem ezek, aki Freiburgban végeztem a teológiát? Egy háziasszony és egy villamosmérnök! De a szívemben hallottam egy hangot, Isten azt mondta: „Maradj ott!" „Maximum szórakozom" – gondoltam, és ott maradtam, hogy meghallgassam és kinevessem ezeket az „ostobákat".

Elkezdtem hallgatni őket, és a szívem elkezdett változni! Valahányszor csak hallottam őket, a szívem mindig egyre jobban és jobban változott. Az utolsó napokon már én akartam megkapni a Szentlelket, hogy jöjjön adományaival és karizmáival!

Azon a napon, amikor imádkoztak értem, hogy megkapjam a Szentlelket, kemény voltam. Én soha sem sírtam, de aznap ott maradt egy tó a könnyeimből a földön, mert annyit sírtam, és annyira gyógyított az Úr. És úgy néz ki, mintha egy új szívet kaptam volna!

De nem volt hol imádkozni, és akkor én azt mondtam, hogy el akarom vinni a plébániámra a megújulást. Azt mondtam az Úrnak: „Ha én ezt elmondom a püspökömnek, akkor levágja a fejemet. Ezért adj nekem egy jelet, amelyből megtudom, hogy Te akarod, hogy a megújulás a plébániámra jöjjön." Kértem az Úrtól a nyelvek adományát. Ez egy pénteki napon történt, és nekem hétfőn kellett a püspökhöz mennem.

Elkezdtünk imádkozni. Mindenki imádkozott, és én azt kértem, hogy most adja meg nekem az Úr a nyelvek adományát. De nem adott semmit! Azt mondtam: „Jó, majd szombat este a hatos misén!" Semmit nem adott! „Jó, hát legyen a reggel nyolcas!" Reggel nyolckor én vártam, de nem adott semmit. Aztán fél tizenegykor, vagy talán tizenkettőkor... de még mindig semmi. Talán este fél hétkor, az utolsó misén. Imádkoztunk, de az Úr semmit nem adott!

Meghívtak vacsorára, majd amikor este 10-kor hazamentem, azt mondta valaki: „Adjunk egy utolsó lehetőséget Istennek!" Azt feleltem: „Jó, hát adjuk meg Neki!" 10 óra, fél 11, 11, fél 12, háromnegyed 12... és még mindig semmi! Akkor azt mondtam: „Most már elég!" És amikor azt mondtam, hogy „elég", elkezdtem nyelveken beszélni. Így vitt el az Úr egészen az utolsó pillanatig.

Másnap elmentem a püspökhöz. Ő egy igen magas ember volt. Nekem hozzá képest rengeteg hajam van, mert neki egy szál sem volt. Föntről lenézett rám. Azt mondtam neki: „Uram, szeretném a plébániámra vinni a megújulást!" Azt mondta: „Az nem jó, mert Amerikából jön!" Megkérdeztem tőle: „Ha Oroszországból jönne, jobb lenne?" Azt mondtam neki: „Nem tudja, hogy ahol túlárad a bűn, ott túlcsordul a kegyelem?" Azt mondta erre a püspök: „Adja írásba!", ami azt jelentette: „tűnj el, ne szólj egy szót se soha többet!" De én írásba adtam neki: „Uram, maga ismer engem, tudja milyen vagyok! És mégis, megtapasztaltam ezt a dolgot! És nem az, amit mondtak nekem róla, hiszen azt tudtam, hanem ahogy megélik, ez változtatta meg a szívemet! És ezért kérem, engedélyezze, hogy a megújulást a plébániámra hozzam. Ahogy Gamáliel mondja: Ha ez Onesimótól jön, úgyis meghal, de ha Istentől jön, akkor maga Isten ellen harcol! Üdvözlettel: Onesimo."

Elküldtem a levelet, és a következő nap felmentem a püspökségre, ahol a püspök fel-alá járkált, mint egy dühödt oroszlán. Megállt, rám nézett. Én megkérdeztem, hogy mi a véleménye a levelemről? Azt mondta: „Nem hagysz egy kiutat se! Eltűrlek, tisztellek, mert tisztellek, ezért eltűrlek, csinálj, amit akarsz!"

És akkor én elhoztam az én templomomba a megújulást. És imádkoztunk. Kértem az Úrtól: „Uram, add meg nekem a képlátás adományát!" A mögöttem állónak adta. „Add meg nekem a nyelvek magyarázatát!" A mellettem álló kapta meg. „Adj nekem gyógyító adományt!" Az előttem álló kapta meg. Míg egyszer azt mondtam az Neki: „Uram, milyen rosszul célzol! Engem nem találsz el sosem!" Akkor azt mondta az Úr: „Arról van szó, hogy a te ajándékod a közösséged. Mert ha neked adok meg minden ajándékot, akkor nem lesz szükséged a világi testvéreidre. De ha nekik adom az ajándékokat, akkor szükséged lesz rájuk, hogy közösséget alkossatok. Ezért a te ajándékod a közösség." Így kezdtük a közösséget.

(Ekkor egy, a Találkozó rendezéséért felelős ember a püspök atyához lépett, valószínűleg kérte őt, hogy fejezze be a beszédét, mert a tervezett programban így csúszás lesz... A püspök atya, erre reagálva kíváncsian figyelő hallgatóságának ezt mondta: „Azt akarja, hogy hallgassak! De én nem tudok hallgatni, ez fontosabb!" Hatalmas taps jelezte a csarnokban ülők teljes egyetértését a beszéd folytatására...)

Egy napon – húsz évvel ezelőtt – elmentem egy lelkigyakorlatra. Ott volt Tardif atya is. Ő azt mondta: „Minden papnak megvan a gyógyítás adománya. Én megmondom nektek most itt, minden papnak, minden püspöknek megvan a gyógyítás és a szabadítás ajándéka!" Én ezt akkor nem hittem el!

Hazamentem a plébániámra és azt mondtam: „Hozzátok el a betegeiteket!" Közelgett a következő Pünkösd. Elmúlt egy év közben. Azt mondtam: „Hozzátok el a betegeket, mert az Úr meg fogja őket gyógyítani!" A szüleim ott voltak az első sorban, amikor ezt mondtam, és édesapám odahívott magához. Azt kérdezte: „Kisfiam, bolond vagy? Felfogtad, hogy mit mondtál ma? Hogy csodákat fogsz tenni!" Azt mondtam: „Én nem teszek csodát, Isten tesz csodát! Én csak kérem, hogy tegye meg, de Ő az, aki megteszi!" „De hát mit fog szólni a püspököd? Ha már ide elküldött, ennél tovább hova küld?" – kérdezte. Azt mondtam neki: „Ne aggódj te ezen, Isten nem téved!"

Eljött Pünkösd napja. Imádkoztunk és böjtöltünk. Déli 12 órára írtuk ki a betegekért való imát. Normális körülmények között a napi négy misére összesen kevesebben jöttek el, mint háromszázan. Összesen! Ez egy olyan plébánia volt, ahová még a legyek se jöttek. Ezen a napon odajött a sekrestyés délelőtt fél 11-kor, bekopogtatott és azt mondta: „Atya, ötszázan vannak kint!" Nekem reszketett a térdem. Megfogtam a Bibliát, kinyitottam, s az ötlött a szemembe: „Erősítsétek meg a rogyadozó térdeket!" Tovább imádkoztunk. 11 órakor azt mondja a sekrestyés: „Atya, többen vannak, mint ezren!" Újra reszkettem és újra kinyitottam a Bibliát. Azt mondta az Úr: „Mitől félsz? Hát nem vagyok veled?" Fél 12-kor bekopogott a sekrestyés: „Többen vannak, mint kétezren, és tolókocsisok is!" Akkor azt mondtam: „Uram, a Te karjaid biztonságában megteszem a lépést a bizonytalan felé. Mert én egy biztos lépést teszek a hitben. És Te? Egészen az utolsó pillanatig próbára teszed a hitemet, miközben reszketek. Tehát egy bizonytalan lépés, de a Te karjaidban. Megyek!"

Amikor elkezdtem a szentmisét, éreztem, hogy úgy járok, mint aki lebeg. Néztem az embereket. Voltak kíváncsiak, akik arra vártak, hogy lássák, „mit csinál ez a nagyszájú pap?" Voltak ellenségek, akik azért jöttek, hogy lássák, hogy lesz levágva a fejem. És voltak hittel teli emberek! A második sorban ott ültek a szüleim. Édesanyám olyan volt, mint a Szűzanya a kereszt alatt. Azt mondhatta: „Vajon mi lesz az én kisfiamból?"

Amikor a szentmisében megérkeztünk az átváltoztatáshoz, valaki elkezdett nyelveken imádkozni. Azt mondta az egyik az ellenségek közül: „Mi ez? Hallgass!" Én azt válaszoltam neki: „Ez a nyelvek adománya, mert Isten ugyanaz tegnap, ma és mindörökké!"

Elérkeztünk az áldozáshoz. Nekem volt egy gondom, az, hogy még életemben nem imádkoztam betegekért. Mexikóban, mint valószínűleg itt is, általában akkor hívják a papot, amikor már az utolsó kenet kell, amikor már haldoklik a beteg. Nehogy megijedjen! Én mindig azt mondom: inkább itt ijedjen meg, mint odaát!

Tehát nem tudtam, hogyan imádkozzak betegekért. Azt mondtam: „Uram, segíts nekem imádkozni!" Egy nagyon egyszerű imát kezdtem: „Uram! Nyisd meg a vakok szemét, hogy lássák a Te csodáidat! Nyisd meg a süketek fülét, hogy hallhassák a Te Igédet! Nyisd meg a testvéreknek a nyelvét, a némáknak a száját, hogy kiálthassák a Te Igédet!" És így, ahogy mentünk, édesanyám előtt ült egy öreg, vak asszony, és egyszer csak eldobta a botját és azt mondta: „Atya, látok!" S aztán egy másik állt fel, és egy harmadik... és én azt mondtam: „Dicsőség az Úrnak!"

A süketek hallottak. Voltak asszonyok,akik kihozták az oltárhoz hallókészüléküket. Azt suttogtam nekik: „Hallasz?" S azt válaszolták: „Tökéletesen hallom, atya!" Így gyógyultak meg rákos betegek, bénák. Volt egy hölgy, akinek teljesen merevek voltak a kezei az arthritisztől, és egyszer csak elkezdte kitárni és mozgatni kezeit, és ő is meggyógyult. Ezen a napon 78 csoda történt, amit bizonyítani lehet! Az emberek kimentek és még több embert hoztak... És tele lett a templom... még jobban tele... és a környék is tele lett...

12 órakor kezdtük és délután fél 4-kor végeztünk. Én sírtam, fáradt voltam, és azt mondtam az Úrnak: „Uram, most már álljunk meg, mert én elfáradtam." Az emberek azt mondták: „Tovább, atya, tovább!" Én azt válaszoltam nekik: „A következő szombaton folytatjuk!"

Azóta ezen a plébánián minden szombaton imádkozunk vagy imádkoznak a betegekért. Minden szombaton látunk csodákat, mert az Úr beteljesíti az ígéretét!

Én nem féltem imádkozni a betegekért, nem féltem nevetségessé válni, és arra hívom most a papokat, hogy ne féljenek ők se attól, hogy Krisztus előtt nevetségessé legyenek! Ezt egy püspök mondja, aki sok évig csinálta ezt, és sok kritikát kapott. De biztos vagyok benne,hogy végül is engem irigyelnek, mert találkoztam Krisztussal, mert Krisztus mélységesen szeret engem! És a kollégák közül sokan szeretnék ugyanezt megtapasztalni, de félnek attól, hogy elveszítik a katedrájukat.

Én nem akartam püspök lenni, de az Úr azzá tett! Nem akarok többet, csak a juhaimra vigyázni, hogy bemutassak nekik egy élő Krisztust, aki cselekszik az Ő népe között, hogy mindannyian, ők és én, együtt menjünk a Mennyek Országába! Ámen.

Egy szeminárium margójára

(A szemináriumot 8-15 éves gyermekek részére tartották)

Kedves Szülőtársam!

Bizonyára érezted már a felelősség súlyát a válladon, amikor kis- vagy kamaszkorú gyermeked jelenén vagy jövőjén gondolkodtál. Mikor szorongva figyelted új barátait, idegeskedtél a begyűrűző világ negatív hatásai miatt, a New Age-es gyermekfilmektől kezdve az erőszakhullámon át az istentagadásig és káromlásig széles a skála.

Persze, imádkozol. Természetesen hittanra és templomba is jártok. Remélhetőleg otthonotokban valóban az Úr az úr. De mindannyian aggódunk: mi lesz, ha csemeténk kikerül a védett környezetből? A hitetlen barátok és a világ csábításai mind hitpróbáló tényezők. Mégis, szülőként mit tehetünk még?

Jézust a szívünkbe fogadni és szerető testvéri közösséget találni – igen, ez a megtartó erő! A hittanórákon többnyire Jézus**ról** hallanak gyermekeink. Ám egyedül a Szentlélek befogadása által **ismerhetjük meg** Őt. **A Szentlélek teszi élővé a hitet és a szeretetet**. Mi valamennyien, akik elvégeztük a Szentlélek-szemináriumot, átéltük ezt. Természetes, hogy azt szeretnénk, ha gyermekeink is megtapasztalhatnák azt, amit mi. Milyen jó lenne, ha arra a belső hangra hallgatnának, Aki a szívükben él, és nem a külvilág tombolására.

Kedves Apukák, Anyukák!

Erre hívlak Benneteket, amikor figyelmetekbe ajánlom az „Élet a Lélekben" szemináriumot gyermekeitek számára. Az alábbiakban néhány szó az első kurzusról, amelyet október-november hónapban tartott István atya vezetésével néhány lelkes pedagógus az Emmausz-házban. Hála és köszönet érte nekik!

A szeminárium 6 hete alatt (mindig szombat délutánonként jöttünk össze) a gyermekek együtt dicsőítették az Urat, énekeltek, játékos tanítást hallgattak, majd megosztották tapasztalataikat és imádkoztak. Legtöbbjük számára sok minden újdonság volt, mégis sokuknak az jelentette a legnagyobb „izgalmat", amikor az 5. alkalmon a Szentlélek kiáradásáért imádkozhattak társaik felett.

Mi, szülők is aktívan közreműködtünk azért, hogy csemetéink minél több kegyelmet tudjanak befogadni.

A kápolnában imádkoztunk értük az alkalom ideje alatt, majd megbeszéltük a tapasztalatainkat.

Persze voltak néhányan, akik lemorzsolódtak, és mint első szeminárium, ez is magán viselt néhány gyermekbetegséget. Ezeket az utolsó alkalommal megbeszéltük és új ötletekkel álltunk elő. Egyben azonban mindannyian egyetértettünk: igényeljük a folytatást! Szeretnénk, ha az elültetett mag jó földet találna és ezért mindannyian felelősek vagyunk.

Elhatároztuk, hogy rendszeresen összejövünk szülők és gyermekek (legközelebb az Emmausz lelkinapon), hogy ők is bekapcsolódhassanak a közösség életébe. Tervezünk közös kirándulásokat, játékos együttléteket.

És hogy milyen változások történtek gyermekeinkben? A szeminárium óta eltelt rövid idő miatt ezt még nehéz megítélni, ez egy hosszú folyamat lesz. De álljon itt néhány tanúságtétel a gyerekek szájából:

- *„Úgy éreztem, hogy a kérésem meghallgatásra talált."*
- *„Itt végre a lényegről volt szó!"* (Dani, 11 éves)
- *„Az ima alatt békességet éreztem és azt, hogy jobb tudnék lenni."* (Szilvia, 11 éves)
- *„Sokkal kedvesebb lettem mindenkivel."*
- *„Amikor rossznak kéne lenni, valami nem engedi, hogy rossz legyek."* (Ambrus, 9 éves)

A szülők is sok pozitív változásról számoltak be. Például valakinek a kisfia a Lélekáradás óta naponta hívja a Szentlelket. Egy apuka elmondta, hogy gyermekei számára a közös éneklések jelentettek nagy élményt. A szeminárium kizökkentette őket a hétköznapokból és megerősítette mindazt, amit otthon kaptak! Többen számoltak be arról, hogy gyermekük magatartása, szorgalma javult, összeszedettebbé váltak.

Ha csak ennyit kaptunk volna az Úrtól, már megérte! De gyanítom, hogy a Szentlélek még sok mindent tartogat, hiszen csak az út elején vagyunk. Izgalommal várjuk!

(A következőkben egy édesanya tanúságtételét olvashatjuk, aki saját megtapasztalásait írja le a gyermek-szemináriumról.)

A szeminárium által a Szentlélek a mi családunk életébe sok új örömöt és békét hozott. A kisfiammal való esti kettesben eltöltött olvasások és beszélgetések új színben láttatták mindkettőnk számára a hitet. A könyv magyarázó anyagának egyes részei számomra is izgalmasak, gyereknyelvre lefordítva is nagyon logikusak voltak. Ezekből naponta olvastunk 1-2 oldalt és hozzá a napi elmélkedéseket. Közben az olvasás bizalmas beszélgetéssé vált, melyet esténként kisfiam már várt, különösen mert ilyenkor már testvéreinek aludni kellett.

Az esti gyertyás elmélkedések, és a sok érte mondott imádság mindkettőnk számára (és ezáltal az egész családunk számára is) kívülről látható változásokat hozott.

Fiam kapcsolata a tanárokkal és a társaival egyre közvetlenebb lett (előzőleg voltak magatartási és tanulási problémái), melyet osztályfőnöke az ellenőrzőjében is megemlített.

Az itthoni eddig türelmetlen, feszült gyerek segítőkész és kedvessé vált, és mindannyian megállapítottuk, hogy így sokkal jobb együtt lenni. De azért mindannyian tudtuk, hogy ezért nap mint nap mindenkinek meg kellett hoznia a maga kis áldozatait.

Számomra a könyv egyik példája nagyon kézzel foghatóan világított rá a lényegre. Ha például egy paradicsommagot elültetünk, nem szabad 1-2 nap múlva kiszedni, hogy vajon kicsírázott-e. De ha már kibújik a földből és gyenge hajtásokat hoz, akkor sem szabad nézni, hogy vajon a gyökerei tényleg meg vannak-e, és biztosan hoz-e majd termést. Az elültetett mag növekszik. Nekünk csupán egyetlen dolgot kell tennünk: **naponta locsolni**! És a Mennyei Atya megalkotja a Szentlélek által azt a bennünk fejlődő gyönyörű teremtményt, amelyet ő elképzelt rólunk. Nekünk csak mindennapi imáinkkal biztosítani kell a növekedés lehetőségét! Gyermekeinkben a magot a Mennyei Atya a Szentlélek-keresztség által elültette. A feladat most az, hogy kialakítsuk bennük a vágyat arra, hogy minden este Teremtőjükkel találkozhassanak.

Andrea és Katalin

Az Úr kérdez... és válaszol

Igen, erről szól az életünk! Amit sorsunknak nevezünk, az nem más, mint az Úr Isten feltett kérdései, arra adott dadogó feleleteink (vagy dacos hallgatásaink), amire nagyvonalúan, túlcsorduló irgalommal Ő válaszol. Így vezet lépésről lépésre és tanítgat arra, hogy Isten Országában nem érvényesek az emberi mértékek és elképzelések.

Erről szól az én életem is: kérdéseiről, feleleteiről, megvalósulatlan elképzeléseimről és az Úr „mégis-válaszáról", de legfőképpen határtalan irgalmáról.

Már kinyílt értelemmel éltem át a háborút és az azt követő éveket. A súlyos megpróbáltatások, tragédiák megedzettek: túlélni, kibírni... Mindez nem múlt el nyomtalanul: öt évvel ezelőtt súlyos rákműtéten estem át, közben kétszer élesztettek újra. Öt hónappal később a kezelőorvos azzal biztatott, hogy bár az utcára nem fogok tudok lemenni, de annyira megerősödöm, hogy el tudom majd látni saját magamat...

Nem így történt! „Edzettségem" (akkor még nem tudtam, hogy ez kegyelem) újra lábra állított, bár a műtét nem kiküszöbölhető következményei miatt naponta többször „van mit felajánlanom".

Amikor négy éve találkoztam a megújulással, minden új fényt, új dimenziót kapott! A tragédiák, szenvedések sérülései – gyógyulásuk után! – szolgálatomban gyümölcsöznek és béke és öröm forrásaivá válnak.

Vallásos nevelésem a háború előtti időknek megfelelően normatívnak volt nevezhető, amely a mélyen érintő problémáimra nem tudott választ adni. De életem – és személyiségem – alakulását mégis inkább negatív anyaképem határozta meg. Ez rányomta bélyegét Máriához fűződő kapcsolatomra is, ami ebben az új közegben zavarni kezdett. Idegenkedtem a rózsafüzértől, bár becsületesen „dolgoztam" vele. A Máriával kapcsolatos személyes megnyilvánulások és könyvek feszélyeztek. Minden Medjugorjéba induló ismerőst megkértem, hogy vigyen el engem a szívében. Teológiailag is próbáltam az akadályokat elhárítani. Max Thurian könyve „csak" a csendes, erős hit, az engedelmesség és az alázat példaképével ismertetett meg.

Megújult életem során sok minden gyógyult bennem, amit a magam és mások bűnei okoztak, de Máriával való kapcsolatom még mindig nem volt igazi kapcsolatnak nevezhető.

Ez év késő tavaszán mind több gondot okozott az egészségem. Allergiára gyanakodtam. Közbenjáró ima hatására mindig javult valamelyeset, de teljesen nem jöttem rendbe.

Egy ilyen fáradt, fájdalmas reggelen a postás egy kedves testvérem küldeményét hozta – a Medjugorje és a kilencvenes évek című könyvet – levél kíséretében. A levélnek nagyon megörültem, a könyvet pedig azonnal félretettem, „azért ott még nem tartunk!" gondolattal.

A könyvhalom tetejéről azonban leesett és szétnyílt... Az évek alatt azt már megtanultam, hogy ilyenkor meg ***kell*** *nézni, hol nyílt ki, hiszen a véletlenek számomra már megszűntek. Aznapra az Úr szabadságot adott:* ***véletlenül*** *nem vállaltam semmilyen elfoglaltságot,* ***véletlenül*** *nem kellett semmiről gondoskodnom, de* ***nem véletlenül*** *aznap nem is mosogattam... és nem is aludtam: a könyvet nem tudtam letenni!*

MEGSZÜLETETT bennem MÁRIA! Eddig ismeretlen érzések leptek meg: öröm, nyugalom, valakihez tartozás. Ez a kapcsolat VALÓBAN más, mint az Úrhoz fűződő!...

Másnap nehezen elviselhető (gyulladás okozta) belső fájdalomra ébredtem, ami terjedt. A következő nap már egy korty víz ivása is fájdalmas volt, az ízek kiváltotta hatásra jobb nem is visszaemlékeznem. Imával és összekapart akaraterővel még helyt tudtam állni, de a fájdalmak és a nem evés legyöngített. Azután egy napon, az ima közben arra döbbentem rá, hogy kiújult a rákos betegségem.

Nehéz napok voltak... Nagyon bíztam az Úrban, mert úgy éreztem, Ő még sok lehetőséget tartogat számomra és igényt tart még szolgálatomra...

Másnap már többször sírva fakadtam a fájdalomtól (hová lett „edzettségem"?): éppen jó volt egy aznap újrainduló imacsoport egyik kezdeményezéséért ezt felajánlani.

Egy szerda este, amikor a Tömő utcai templomban voltam, új javaslatot hallottunk, aminek a célja az volt, hogy mindenki tudjon élni a nyelvima ajándékával, azok is, akik eddig még nem kapták meg. Az erről szóló tanítás után, felváltva dicsőítettünk, bátorságra kapva használtuk a nyelvimát, a szóbeli imát, a dicsőítő énekeket. Leírhatatlan volt számomra az az este! Valami könnyűség, boldogság és öröm töltött el, semmi fájdalmat, fáradtságot, nyűgöt nem éreztem, csak azt, hogy: MEGGYÓGYULTAM! Nem én lennék, ha nem hessentettem volna el a gondolatot: hiszen a gyógyítónak hirdetett Találkozón nem tette ezt meg az Úr, akkor miért éppen itt tenné meg?

Aznap éjszaka nem tudtam aludni, mégis friss voltam. Másnap is felfokozottan „éltem", fájdalommentesen, el nem fáradva. Kezdtem merni elfogadni ezt, majd mind több hálát éreztem: VALÓBAN meggyógyultam!

Két nap múlva már utaztam második „lelki otthonom", Pécs felé, hogy ott legközelebbi lelki testvéremnek, barátnőmnek tanúságot tegyek. Csodálatos volt együtt örülni és hálát adni az Úrnak! De hamarosan fel kellett ezzel hagynunk, mert éhes lettem! Ez velem már fél éve nem fordult elő! Azután aludtam és ettem, ettem és aludtam, felváltva. Visszaállt a régi rend: továbbra is „van mit felajánlanom", de micsoda tapasztalattal gazdagabban!

Igen, az Úr a helyzetekkel, az eseményekkel, az emberek által kérdez egész életünkön keresztül, és reménykedik az egyetlen helyes válaszban: LEGYEN MEG A TE AKARATOD! Ezt mi soha nem tudjuk teljes szívből kimondani, de az Úr, irgalmában, megelégszik szándékunkkal, és akkor a próbatétel és annak minden keserve gyümölcsökké, virágoskertté változik, igaz, utólag. Amikor benne vagyunk, kapkodjuk a fejünket, értetlenkedünk, olykor hitetlenkedünk és lázadunk. De valóban, az egyetlen megoldás az: ha imába „menekülünk", ha bízunk Abban, aki ezt megengedi, és nem feledkezünk meg arról, hogy nem „érdemtelenül" kaptuk.

Szólni szeretnék még a nyelvima csodálatos voltáról. Sokszor eszembe jut, hogy csak az Úr tudja azt, hogy aznap este hányan imádkoztak gyógyulásomért, tudtukon kívül. Hogy a testvérek szeretete közösséget tud teremteni. Hogy a Szentléleknél „készségesebb" imapartner nincs! Köszönet a közösségnek is.

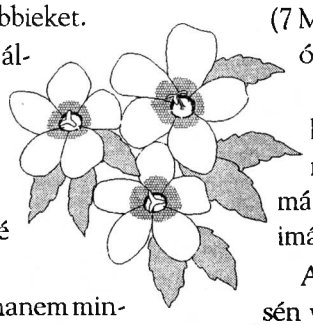
Uram, nem tudom melyik ajándékodat köszönjem meg jobban: hogy meggyógyítottál, hogy tanítasz, hogy vezetsz? Talán egy szóval: hogy ÍGY SZERETSZ! Hogy EZ a Te FELELETED!

Klára

A szentmise még inkább öröm lett számomra!

Idén ősszel lelki atyám többszöri felhívása nyomán imacsoportunkban elkezdtük közösen olvasni és megbeszélni Robert DeGrandis és Linda Schubert: Gyógyulás a szentmise erejéből című könyvét. Már a kezdet kezdetén több jó gyümölcsöt termett fáradozásunk: volt, aki azóta már előző nap elolvassa a szentmise szövegeket, hogy elmélyültebben vehessen részt benne; volt, aki azóta mindig odaér kezdésre (olykor egy kicsit előbb is), holott azelőtt többnyire késve érkezett. Olyan is volt, aki a szentmise iránti szeretetével és lelkesedésével tette érdeklődővé és kíváncsivá a többieket.

Ilyen előzmények után többek áldozatvállalásának köszönhetően a közelmúltban elmehettem egy medjugorjei zarándoklatra. Az Úr kegyelméből néhány alapvető megtapasztalásra tehettem itt szert az Ő hozzám való viszonyát, illetve az én Őfelé irányuló kapcsolatomat illetően.

Röviden összefoglalva: nem kérni kell, hanem mindenekelőtt hálát adni azért, mert Isten szeret engem. Ő még ma is naponta feláldozza magát és szenved értem, az én bűneim és mások bűnei miatt. Ezért engesztelnem kell Istent áldozathozatallal, közbenjáró imával, felajánlásokkal elsősorban a magam és családom bűnei miatt, hogy enyhítsem szenvedését, és imádkoznom kell s szintúgy áldozatokat hozni az Őt még nem ismerők megtéréséért (ezáltal is csökkentve fájdalmát).

Másrészt ismételten rájöttem arra, hogy önmagamtól semmire sem képes, bűnös ember vagyok, s csakis Isten irgalmas szeretete, az Ő naponta megújuló áldozata és a Szűzanya segítő közbenjárása tarthat meg és formálhat „sziklára épült házzá". Ilyen lelki útravalóval tértem haza, s rögtön komoly hiányérzetem támadt, amiért a három kisgyermekem körüli tennivalóim miatt nem tudok itthon is naponta szentmisére menni és áldozáshoz járulni. Aztán új felfedezést tettem: élménnyé lett számomra a hetenkénti szentmise. Az első, zarándokút utáni itthoni szentmisén újraéltem a medjugorjei liturgia hangulatát: a bensőségességet (a többszáz zarándok ellenére), az Isten-közeliséget, az imádás örömét. A második szentmisén felfedeztem, milyen rövid az az idő, amit ilyenkor Istennel töltünk, hogy milyen rövid a szentmise – „csak" egy óra.

Medjugorjében az egyik látnok elmesélte nekünk: egyszer a Szűzanya azt kérte tőlük, napi három órát imádkozzanak. Erre ők visszakérdeztek: „Nem lesz az egy kicsit sok? Hogyan lehet ennyi imaidő mellett a napi feladatokat elvégezni?" Mire a Szűzanya azt válaszolta, hogy minden nap sok időnk megy el fölösleges dolgokra, gondolatokra.

Hogy ezért-e, vagy másért, nem tudom, mindenesetre a medjugorjei napi összejövetelek három óra hosszát tartanak: az első órában elmondják a fájdalmas, örvendetes és dicsőséges rózsafüzért, utána szentmise körülbelül másfél órában, végül medjugorjei rózsafüzér (7 Miatyánk, 7 Üdvözlégy, 7 Dicsőség) és imaóra.

Visszatérve tehát: megmutatta az Úr, hogy kicsit hosszabb időt is lehetne vasárnap Vele együtt tölteni, például úgy, hogy már a szentmise előtt beülök a templomba, és imában készülök a Vele való együttlétre.

A harmadik alkalommal, amikor szentmisén voltam, a megbocsátásból fakadó áldások megtapasztalásában részesültem, szóról-szóra úgy, ahogy DeGrandis atya írja fent említett könyvében. Vagyis: „*A megbocsátás döntés, nem érzés... Amikor megbocsátjuk az igazságtalanságokat, egyszerűen csak úgy döntünk, hogy engedelmeskedünk Istennek... S ilyenkor valami csodálatos történik: Isten megnyitja szívedet, és megújult életerővel, energiával és egészséggel tölt el. Amikor bánatot indítasz és megbocsátasz... megszabadulsz. Belépsz Isten szeretetének csodálatos birodalmába. A megbocsátás cselekvő szeretet.*" (Id. mű, 47-48. old.)

A fantasztikus az volt, hogy a szentmisén – áldozás előtt és után – előbb éltem át egy illetővel kapcsolatos neheztelésem miatt mindezt, mint ahogy még aznap lelkiekről való tanításként megfogalmazva viszontláttam. Mint egy gyerek, izgatottan várom a folytatást.

Végezetül: nagyon hálás vagyok az Úrnak, amiért ajándékaival ilyen gazdagon elhalmoz és új felfedezésekre vezet. Hálás vagyok a Szűzanyának, hogy segítőtársamul szegődött. Hazajött velem Fia kíséretében, hogy még inkább a közelemben legyen és vezessen. S nem utolsó sorban köszönöm a kiadónak, hogy ezt a könyvet megjelentette, amely akkor is új élményekhez és megtapasztalásokhoz vezethet a szentmisével kapcsolatosan, ha történetesen nem volt alkalmad részt venni a közelmúltban egy zarándoklaton.

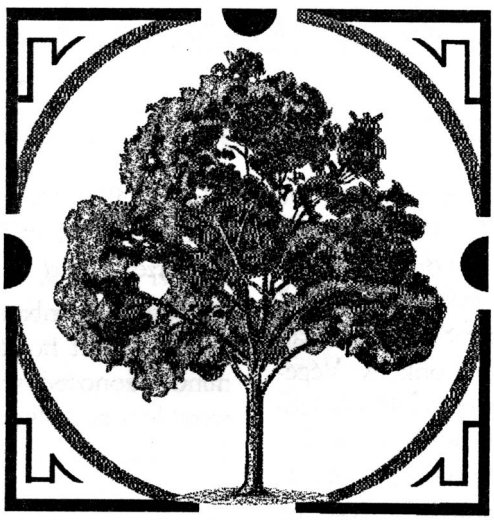
F. Zsuzsa

»Nagy dolgot tett velem a Hatalmas és szent az Ő neve«

A Magyar Katolikus Karizmatikus Megújulás VIII. Országos Találkozóját megelőzően Onesimo Cepeda mexikói püspök és José H. Prado Flores Ménfőcsanakon tartottak lelkigyakorlatot október 4-8 között „Evangelizáció hatalommal" címmel.

Ezen a lelkigyakorlaton én is részt vehettem és az itt történt testi-lelki gyógyulásomat szeretném elmondani.

Onesimo Cepeda püspök úr megkapta a gyógyítás- és szabadítás karizmáját is, így tanítás után az esti szentmisék alkalmával kérte Jézus Krisztust, a mi Urunkat, hogy terjessze ki gyógyító erejét a jelenlévő hívekre.

Az első ilyen alkalommal csodálatos gyógyulások történtek: volt, akinek a háta, a gerince, a viszere, a süketsége, az erős fejfájása gyógyult meg és erről tanúságot is tettek.

Nagyon kértem az Urat, hogy gyógyítsa meg a nyakamat, mert meg se tudtam mozdítani és mozgatás nélkül is nagyon erős fájdalmat éreztem. De semmi nem történt a nyakammal. „Uram" – mondtam –, „elfogadom, ha ez a terved, kérlek fordítsd ezt a fájdalmat az én családom hitetlen tagjainak a javára!"

Másnap délután a különféle megszállottságokról és a szabadításról volt szó. A püspök atya kérte, mondjuk meg, hogy Magyarországon milyen területeken van szükség szabadításra, hiszen ő a helyi viszonyokat nem ismeri. Sokan jelentkeztek és többek között a reménytelenség, az alkohol, az öngyilkosság démonai ellen kértek szabadítást.

Az első pillanattól kezdve én is jelentkeztem, de már úgy nézett ki, hogy nem vett észre a püspök atya, másfelé nézett. És mégis, az utolsó pillanatban rám esett a tekintete, így elmondhattam, hogy a krisna-tudatú fiatalokért kérek szabadító imát, mert én is érdekelt vagyok ez ügyben, idősebbik fiam már kilenc éve közéjük tartozik. Amikor ezekért a fiatalokért imádkozott a püspök atya, hullott a könnyem, mint a záporeső és egy pillanat alatt megszűnt a fájdalmam. Nem éreztem sem meleget, sem bizsergést, hanem mintha egy hatalmas súlyt vettek volna le a nyakamról. Elkezdtem forgatni a fejemet és szabadon, fájdalom nélkül mozgott.

Ekkor eszembe jutott az a két héttel korábbi prófécia, melyet a szerdai Tömő utcai evangelizáción István testvér által üzent nekem az Úr, amikor imát kértem családtagjaimért: „Kiszáradt farönköket látok a hátad mögött és te kötelet kötsz ezekre a farönkökre, melyek szinte élettelenek és a kötelet a nyakad köré tekered és úgy próbálod ezeket Isten felé húzni. Az Úr azt kéri tőled, vedd le ezt a kötelet a nyakadról, borulj Ő elé, kérd Őt és a többi az Ő dolga."

Másnap délelőtt a Szentségimádáson hangos szóval is megköszöntem az Úrnak ezt a csodáját. Este a templomban a szentmise után újra gyógyulásért imádkozott a püspök atya és ezt mondta: „Most egy fájós nyakat gyógyít az Úr. Ki az, akinek most fáj, de már gyógyul a nyaka? Kérem, jöjjön ki!" Mivel ekkor nagyon kis mértékben, de újra fájt a nyakam, elindultam a leghátsó padból az oltár felé. A püspök ezt mondta: „Útközben forgasd a nyakadat!" Úgy forgattam, majdnem elszédültem és fele úton így szólt: „Fordulj vissza, meggyógyult."

A szívem tele volt és tele van hálával az Úr iránt és nem elsősorban a fájdalom megszűnése miatt, hanem mert teljesen elvette a szívemből az aggodalmat. Hazatérve odaadtam fiamnak a VIII. Katolikus Karizmatikus Kongresszusra szóló meghívót. Ő azt mondta nagyon udvariasan, hogy nem jön el, mert nem szereti a tömeget. Még egy évvel ezelőtt egy ilyen meghívásra teljes agresszivitással felelt volna, de nem is mertem volna neki szólni.

Az Úr levette a kötelet az én nyakamról és helyébe az Ő igáját helyezte rám, mely édes és könnyű. Köszönöm, Jézus, hogy megkönnyítetted terhemet, hogy a Te szelíd és alázatos szívedben megtaláltam lelkem nyugalmát.

P. Borbála

Mi, keresztények...

Új évezred küszöbén állunk... Gondolkodásra kell, hogy késztessen bennünket ez a 2000 év, ami Jézus korától elhaladt a történelem utcáin, számot adva-vetve mindazzal, ami az elmúlt 2000 évben történt s megtörténhetett. Számunkra a „legkézzelfoghatóbb" az, ami saját, közvetlen családunk életében, szüleinkkel, nagyszüleinkkel, velü(n)k és általu(n)k történt akarva vagy akaratlanul is... A világban egyre fokozódó gyűlölet és gonoszság, egyre nagyobb méreteket öltve tombolt az elmúlt két évezredben. 1914-ben az örmények meggyilkolása, majd az I. világháború, a II. világháború, Auschwitz, Hirosima, Nagasaki – jelzik az emberi gonoszság állomásait. És a volt Szovjetunióban szinte ugyanennyi áldozatot követelő önkény. Végeláthatatlanul sorolhatnánk mindazokat a háborúságokat és nemzetiségi mészárlásokat, amelyek milliószámra követelték áldozataikat. A háborúskodás és gyűlölet újra és újra fellobbanó, pusztító lángjai égettek minden századot, és tetőződtek a mi XX. századunkban óriástragédiákat okozva!

A bűnbeesés óta az emberiség e kettős világ – a jó és a rossz – fogságában sínylődik, s úgy tűnik, a gonosz befolyása egyre nagyobb méreteket ölt, egyre nagyobb tragédiákat okozva, s az emberiséget a teljes pusztulás felé sodorva – a technika legújabb pusztító vívmányaival és a környezetrombolás mindent letipró lépteivel is fenyegetve... Az emberi gonoszság elhatalmasodásán túl a lelki sötétséget és sivárságot növelve, az ürességben – és a kábítószer okozta űrben – lebegő életek sosem látott számban kötéltáncolnak szemünk előtt élet és halál küszöbén...

Ma, a körülöttünk zajló világban az erőszak állandó kísérője a háborús hírek és természeti katasztrófák izgalmaitól sem mentes mindennapoknak. A szédítő kommunikációs és médiarendszerek hit és erkölcsmentes, úgynevezett „szabad" generációk nevelésére törekszenek.

Tragédia a tragédiában, hogy mindezek már egy úgynevezett keresztény világban történtek, szüleink, nagyszüleink között – velük és általuk –, melynek gyógyulni vágyó, mély sebeit sokan viseljük magunkon...

Ha csak a világot néznénk – a híreket hallgatva s látva a teljesen szétzüllött társadalmakat –, egészen elkeseredhetnénk. A mérleg nagyon szomorú képet mutat: Földünk a legpusztítóbb fegyverek arzenáljával felszerelve pár másodperc alatt véglegesen elpusztítható! Az ettől való félelem pedig mára világérzéssé vált!

Tudjuk azonban, hogy 2000 évvel ezelőtt Jézus Krisztus eljött hozzánk, önmagát adta értünk, hogy minden gonoszságtól megváltson, megtisztítson és jótettekben buzgólkodó választott népévé tegyen (Tit 2,14). Tudjuk és hisszük, hogy Jézus megváltott mindannyiunkat!

2000 év nagyon sok idő... Hány és hány generáció tűnt el nyomtalanul az elfutó idő barázdái között? S mégis, Jézus saruban lépdelő lábnyomait hirdeti a mi leaszfaltozott világunk is, és megláthatjuk Őt, minden időkorlátot átlépve, személyesen, szívünkkel-lelkünkkel, és megérinthetjük ég felé emelt kezeinkkel... Milyen közel van hozzánk ma is Jézus Krisztus... 2000 év sem választhat el Tőle...

Keresztény szemmel nézve a világot, láthatjuk azt is, hogy a bűn elszaporodásával kiáradt a kegyelem (Róm 5,20). Csodának nevezhető, hogy Földünk még áll, s csak az isteni irgalom tarthatta – s tarthatja – még össze szétesettségében. Tapasztalhatjuk, hogy a hívők közösségeit sok megerősítő jel és adomány kíséri, hogy erős hittel és rendíthetetlen bizalommal éljenek az Úrban...

„Ezer sebből vérzik" Egyházunk is – velünk s századainkkal együtt –, szentjeit, vértanúit és minden üldözött ember tragédiáját hordozva... s megújulni készül

hívein keresztül, hogy élő és szent közösségben fogadhassa Vőlegényét, Jézus Krisztust...

Ideje, hogy végső búcsút vegyünk ettől a százszor megtiport és megalázott XX. századtól – s egyben mind a 20 elmúlt századtól –, s egy újat kezdjünk – bocsánatot kérve és megbocsátva minden gyötrelmet, amit okoztunk és amit szenvedtünk... Most a mi kezünkben van a világ sorsa! Rajtunk (is) múlik a jövő, a változás, az Új Élet s az Új Világ születése... Felelősségünk éppolyan teljes és nagy – ha nem nagyobb! –, mint minden előttünk élt emberé volt saját napjaiban...

o o o o o o

Sok keresztény testvérünk érzi súlyos terhét a mai világ szétziláltságának, teljes hitehagyásának, s keresi a helyes utat a világban élve és a világért – megújulásáért és megmentéséért – tevékenyen dolgozva... Sokan vállalnak komoly imaküzdelmet, hogy lehetőségeink – a világ jövőjét tekintve – ne záródjanak be, komolyan véve a fenyegető világvége jeleket és komolyan véve a lelki küzdelem mindent megmenteni tudó hitét és reményét. Sokan jutottak el Medjugorjéba, s találtak választ ezekre a kérdésekre az ott elhangzó üzenetek fényében...

o o o o o o

Most következő beszélgetőtársunk, Gyuri is megdöbbentő komolysággal gondolkozik mai világunkról, arról, amit a végső idők küzdelméről a Biblia leír és Mária üzeneteiről, amelyek Medjugorjéban elhangzottak... Mindannyiunkat érintő kérdések mentén folyt beszélgetésünk...

A téma súlyosságára való tekintettel, ajánlom, hogy mindannyian imádkozzunk, hogy belső békességünket minden körülmények között adja meg az Úr és vezessen bennünket akarata szerint...

Jézus mondja nekünk:
„Békességet hagyok rátok, az én békémet adom nektek. És nem úgy adom nektek, amint a világ adja. Ne nyugtalankodjék a szívetek és ne is szorongjon!" (Jn 14,27)

Beszélgetésünk

¤ *Többször is jártál Medjugorjéban. Milyen élményeid, megerősítéseid származnak az ott tartózkodásokból?*

Gyuri: A legelső benyomásom az indulással kapcsolatos. Előtte az életemnek egy nehezebb időszaka volt és ezek után meghívásnak és kegyelemnek éreztem, hogy olyan helyre mehetek, ami megszentelt – mint egy templom, ami az imádság háza –, vagyis szentebb hely, mint a világ más pontjai. Valóban úgy éreztem, amikor a faluban és a környékén sétáltam, mintha egy óriási nagy templomban járnék, ahol az ember elcsodálkozik, megnéz egy szentet, megnyugszik a szíve és érzi a belső békét...

¤ *Mit éreztél ott, amikor megérkeztél?*

Gy: Medjugorjéban is ezt a belső békét éreztem, de ez „természetes, hiszen hazajöttem". Azt is éreztem, hogy jókor mentünk. Akkor éppen Szent Ferencnek volt az ünnepe. Én a Pasaréti ferences templomban nőttem fel. Ott voltam nagyon sokat, ott töltöttem a gyerekkoromat. Így ez számomra egy plusz ajándék és öröm volt.

¤ *Mit jelent az, hogy ferences templomban nőttél fel?*

Gy: Azt jelenti, hogy ott ministráltam, ott jártam hittan órákra, az ottani testvérekkel, egy nagy családi légkörben... és nekem a szívem ott van. Tehát az a templom az otthonom – a ferences templom –, és Medjugorjéban is ferencesek vannak. Jó volt érezni, hogy egy kicsit megint hazajöttem a testvérekhez.

¤ *Melyik évben jártál Medjugorjéban?*

Gy: Én nagyon sokszor voltam. Először 1994-ben. Ha lehetett, utána évente kétszer is elmentem. Így már jelentős azoknak a napoknak a száma, amit ott eltöltöttem. Nagyon érdekes számomra is, hogy a Szűzanya palástja megvédte a várost. Fölötte mentek a vadászrepülők és a háború körülötte zajlott, Medjugorjéban azonban nem robbant fel bomba, nem dőltek össze házak, stb. Igaz, hogy fölötte mentek át a gépek, mindenki félt és imádkozott, mégis Medjugorje egy pici zöld folt volt az egész háború alatt.

¤ *Az utazások közül, milyen élményeket emelnél ki?*

Gy: Volt egy nagyon érdekes. Az egyik este nagyon fáradtak voltunk, mert sok helyen jártunk, többek között fönt a hegyen is. Hazamentünk, és borzasztó nehezen tudtam elszánni magam, hogy a hat órakor kezdődő rózsafüzér imádságra a templomba menjek. Tudtam, hogy mindjárt hat óra van, de úgy éreztem, nem bírok felkelni. Sokkal nehezebb volt az elindulás, mint bármikor. Ahogy mégis elindultunk, láttam, hogy a többiek nagyon figyelnek valamit és néznek fel az égre. Én is felnéztem és nagy megdöbbenésemre, a Nap nem egy vörözen izzó korong volt, hanem átmérőjének 1,5-2-szeres körben forgott körkörösen. Megdörzsöltem a szemem, és láttam, hogy tényleg forog. Körülbelül másodpercenként tett meg egy kört. Ez egy percig tarthatott, majd a Nap helyreállt a megszokott formában.

¤ *Ez Medjugorjéban sem mindennapi jelenség...*

Gy: Ez egy megerősítés, hogy vannak csodák is. De a csodákat nem kell keresni, az ember ajándékba kapja.

¤ *Ezt a jelenséget ott mindenki látta?*

Gy: Nagyon sokan már bent imádkoztak a templomban, tehát nem az egész Medjugorje-i társaság, hanem

csak azok látták, akik a templom mellett voltak. Egy kisebb csoportocska. Izgatott beszélgetés lett. Volt aki beszaladt a templomba és kihívott másokat, hogy lássák ők is. Mindenkin látszódott a teljes megdöbbenés, hogy ott valami nem a megszokott rendben történik. Nem volt pánik és félelem, az érdekességre való rácsodálkozás légköre volt.

¤ *Te mire gondoltál ekkor?*

Gy: Úgy érzem, amikor az ember kap egy nagy ajándékot, azt előtte, valamilyen formában megszenvedi. Nekem is nagyon-nagyon nehéz volt elmennem, és akkor, ott egy ajándékot kaptam. Ez egyfajta lelki igazolás volt számomra arra, hogy a szenvedésem valóságos volt. Tehát amikor kegyelmeket és más dolgokat kaptam, megtapasztaltam, hogy előtte rendszeresen valamilyen nehézségem adódott, és ez a nehézség megtanította számomra, hogy ami utána jön, az kegyelem. Az isteni kegyelem így szokott ránk találni, hogy először a nehézség, utána a kegyelem. A gyógyulások is hasonlóképpen történnek, ahogy én ezt az eddigi életemben tapasztaltam. A másik oldal, a sötétség oldala először kínálja a kényelmét, és utána jön a hasraesés, amikor az ember rádöbben, hova jutott és mit csinált. Tehát a két folyamat, az isteni és a nem isteni, jelentősen különbözik. A nem isteni oldal azt sulykolja, hogy a világban élj, úgyis csak egy életed van, a pénz legyen a fontos, hisz azért mindent megkapsz. Ha kiderül az igazság, akkor jön a bukás. Isten azt mondja: „Járj a keskeny úton, a keskeny ösvényen!" Ezt kaptuk és a keresztet, ami először nehéz, de utána valahová megérkezünk, ami már örömteli lesz.

¤ *Milyennek látod a körülöttünk lévő világot Medjugorje fényében, az üzenetek fényében?*

Gy: Úgy érzem, nagyon nagy az ellentét, és egyre nő a keresztény élet és a világ adta élet között. Ami látható már az utcán is, a fiúk copfba fogva hordják a hajukat, fülbevalókat vesznek fel, amit régen csak lányok viseltek. Vannak lemosható tetoválások is. A férfi emberek férfiasságukat feladják, és valamiféle megbélyegzés látható rajtuk. Úgy érzem, az embereken látszódik, melyik táborhoz tartoznak, és így megtörténik a kiválasztódás. Mint ahogy megérik a búza az aratásra és akkor elérkezik az aratás. A világban is egyre jobban látható ez... A Mária-üzenetek is egy végkicsengéssel szólnak: imádkozzatok, imádkozzatok és imádkozzatok.

¤ *Ilyen egyszerű lenne?*

Gy: Ezek nagyon nagy mélységek és nagyon megdöbbentő igazságok: Mária, aki az Istent adta a világnak, aki bűn nélkül való, folyamatosan csak azt kéri, hogy imádkozzatok, imádkozzatok, mert a ti imádságotok mentheti meg a világot. Ez szinte felfoghatatlan, hogy a mi kicsi, egyszerű, imádságunk, könyörgésünk ilyen sokat számít. Mária a külsőségekre nem sokat ad. Az egyszerű falusi gyermekek, akiket kiválasztott, elszánt, nagyon komoly imaéletet élnek – emellett naponta többszáz embert fogadnak szeretettel és beszélnek nekik Máriáról, a szentek mosolyával az arcukon. Nagyon nehéz életük volt azokban a hónapokban is, amíg megtanulták a Miatyánkot úgy imádkozni, olyan mélységgel, ahogyan Mária kérte tőlük.

¤ *Tehát a kért imádság nem mindennapi imádságainkat jelenti, hanem valami többet, mélyebbet?*

Gy: Többet szeretne, mert a mélyebb és komolyabb imádság többet ér. Nem feltétlen a mennyiség, hanem a minőség a fontos. Tehát lehet egy nagyon rövid imádság nagyon-nagyon szívből jövő. Ezt jól megvilágítja az édesanya egyszerű felsóhajtása, amikor látja, hogy kisfia rohan az útkereszteződés felé, s a szempillantás tört része alatt felsóhajt a szíve: csak el ne üsse az autó.

¤ *Az átélésre gondolsz? Arra, hogy tiszta szívéből kérjen, ne pedig megszokásból imádkozzon, hogy a szíve-lelke legyen benne?*

Gy: Így van. A Szűzanya nagyon sokáig tanította a látnokokat, hogy mélyen tudjanak imádkozni. Isten türelmes. Azt szeretné, hogy mindig egy picivel tovább vigyen minket az imádságban, s ha valaki rááll erre az útra, s engedi, hogy kézen fogva vezesse a benne lakó Lélek, akkor vezetni fogja őt. Nem ad neki sok, nehéz feladatot, csak mindig egy picivel többet. A mélységet elérni egy tanulás, egy folyamat, ami az elszánás, az odaszánás után tud igazán elmélyülni.

¤ *Mária üzenetei egyrészt az imádságainkat kéri, másrészt sokszor szólnak arról, hogy világunk milyen úton és hová tart, a Te hasonlatoddal élve, úgy érezzük, mintha kisgyermekünk – világunk – rohanna az útkereszteződés felé. Az üzenetek megerősítik, hogy valóban valamilyen újabb szörnyűség, katasztrófa előtt állunk. Mit gondolsz erről?*

Gy: Ezzel kapcsolatban az *Utolsó óra* című könyv nagyon képszerűen és drasztikusan vetíti elénk, milyen világ várhat ránk. Nem mindenkinek tanácsolom, hogy olvassa el. Aki fél és ijedős, az ne olvassa el ezt a könyvet, mert nem a félelemé az utolsó szó. Nem félni és rettegni kell. Erre biztatnak a látnokok saját életükkel, hiszen közülük többen családot alapítottak. Ők, akik sokkal többet tudnak a világ jövőjéről és ilyen tudás mellett is vállalták a gyermekeket, ez számunkra is követendő példa kell, hogy legyen. Ha tehát rengeteg zavaró körülmény van is kívül, ezeket meg kell próbálni visszaszorítani és a megtanult, biztos, Istenhez vezető úton járni. Ez nagyon-nagyon lényeges dolog most a világban. Úgy, ahogyan az első keresztények idejében, nagy megpróbáltatások voltak, de nagyon nagy belső béke és szeretet is volt bennük, úgy egy kicsikét hasonlít erre a mostani világ. Ma is nehéz keresztényként élni

és megmaradni. Itt nem a félelem a lényeg, hanem a békesség, hogy nyugodtan bízhatunk Istenben, mert igenis gondja van a világra. A belső békességet csak Istennél, Isten szeretetében lehet megtalálni. Aki szorgalmasan végigolvassa a Medjugorje-i üzeneteket, nagyon-nagyon sokféle imamódot és figyelés módot láthat és tapasztalhat meg, ami egy jó út lehet ahhoz, hogy Istenhez eltaláljunk.

¤ *Hogyan vezet bennünket Mária ezen az úton?*

Gy: Mária mindig kéri a zarándokoktól és mindannyiunktól az imádságot – ha lehet, a rózsafüzért is –, a böjtöt, és a szentségekhez járulást (szentmise, szentáldozás, bűnbánat). Egyszer erősen Máriához fordultam a problémámmal. Volt egy olyan pont a belső életemben, amikor aztán Mária eltűnt és átadott az Istennek. Nem kell ettől félni és azt vágni a másik fejéhez, hogy Máriába kapaszkodik, mert a szentek és Mária nagyon pontosan tudják, hogy mi az emberi lélek, hiszen ők már tisztán látnak, mert Isten közelében vannak Mária tudja, hol az a pont az én életemben, amikor Istennek kell átadnia, amikor megérett a lelkem arra a mélységre, hogy közvetlenül Isten mellett legyek. A zarándokok megkérdezték a látnokoktól, hogy van-e Máriának áldása. Mária azt válaszolta, hogy neki csak édesanyai áldása van, „de sokkal többet ér az, amit az én Szent Fiam ad a szentmise végén a papok közvetítése által. Úgy fáj a szívem, amikor az emberek áldozáskor mennek el, mert a mise végén lévő áldást nem kapják meg."

¤ *Mária szerepét hogyan tudnánk jobban megvilágítani?*

Gy: Képzeljük el, hogy járunk-kelünk kocsival az úton, rengeteg táblát látunk az út szélén, lámpák, vonalak és szabályok irányítanak, és én úgy érzem, aki nem fogadja el a szenteket és Máriát, olyan autóshoz hasonlít, aki tudja, hogy merre van az irány és megy az úton, de se jobbra, se balra nem néz, csak hajt egyre előre. Hogy mik vannak felfestve az útra, vagy hogy milyen táblák akarnak segíteni, például „vigyázz, erős kanyar jön", ezeket nem nézi. Lehet így is, de sokkal nehezebb, ha az ember nem fogad el táblákat és segítségeket, mintha mérlegeli azokat, figyelembe veszi és aszerint halad.

¤ *Szerinted, hogyan kell és érdemes ma élnünk?*

Gy: A legeslegjobb útmutatást a Szentírásban kaptuk meg, csak nagyon nehéz azt olvasni, mert ez egy nagyon becsomagolt könyv és igazán jól kicsomagolni csak a Szentlélek tudja. Ezért kell a folytonos Istenre fülelés, imádsággal, és jócselekedetekkel tisztítani a bensőnket, hogy a kis csöndes hangot, amelyen a bennünk lakó Szentlélek szól, fel tudjuk ismerni és aszerint tudjunk élni. Nem egyszerű, mert nagyon sokszor kerülünk konfliktusba, nehézségbe a világgal, és saját gőgünkkel, saját akaratunkkal. De egy idő után, ha az ember rálel erre az útra, akkor a Szentlélek hangja lassan egyre hallhatóbbá válik és így az ember egyre jobban tisztul. Ha az ember így olvassa a Szentírást, akkor nagyon-nagyon sok rácsodálkozása lesz. Nem nagy csodákat kell keresni és várni, amit ma rengeteg ember keres – a keresztények között is –, mert nagy csodák ritkán vannak. A pici, apró csodákat kell meglátni és aszerint élni, és akkor teljesen megváltozik az egész életünk. A Biblia akkor valóban élő lesz, és az ember megtalálja az útját, hogy merre menjen és mit is csináljon.

¤ *Milyen lelkülettel készüljünk az elkövetkezendő évekre?*

Gy: A II. világháború idejéből, a kitelepítések korából való a következő történet: egy józan paraszt bácsi megkapta az utasítást, hogy két órán belül el kell hagynia a házát. Megállt a kapuban egy kocsi, hogy ami arra ráfér azt elviheti, az összes többit pedig ott kell hagynia. A bácsi néhány apró, személyes dolgát bepakolta, utána felment a padlásra, két zsák búzáját levitte és kiszórta az udvaron lévő aprójószágnak, hogy meg tudjon élni az elkövetkezendő napokban, amikor ő már nem lesz ott. Úgy hagyta el a házát, hogy elutazása után állatainak még legyen mit enniük. Nekünk is így kell tennünk! Nem tudjuk sem az órát, sem a napot, de nem lehet megállni és várni azért, mert itt a sok végjel, hanem – most nagyon úgy érzem – továbbra is végezni kell a dolgunkat! Ha holnap talán vége a világnak, a mai nap feladatait még meg kell tennem az imádságban és a munkában. Számomra is példa, ahogy a bácsi elhagyta a házát. Így kell élnünk, nem arra figyelve, hogy mit kiabálnak az utcán, hanem arra, amit megtanultunk belülről, a szívünkből...

° ° ° ° ° °

Szeretném Mária egyik üzenetével befejezni mai beszélgetésünket: *„Drága gyermekek! Ma ismét arra hívlak benneteket, hogy váljatok békém hordozóivá. Különösen most, amikor sokan azt mondják, hogy Isten távol van, de igazából még soha nem volt hozzátok ennyire közel. Arra hívlak titeket, hogy a Szentírást olvasva újítsátok meg az imát családjaitokban, hogy átélhessétek az Istennel való találkozás örömét, aki végtelenül szereti teremtményeit."* (1999 szeptember 25.)

Mária Medjugorjei üzeneteinek mélyebb, részletesebb megismeréséhez ajánljuk a Nyolc Boldogság Katolikus Közösség két könyvét: A *Mennyország hangja* és a *Medjugorje, a kilencvenes évek* című kiadványokat.

Szeretném még figyelmetekbe ajánlani *Michael H. Brown* nemrég megjelent könyvét – címe: *Légy te is imaharcos!* –, ami nagy mélységeket tár fel előttünk mai világunk belső mozgatóerőiről, és e megismertetés mellett egyetlen s elengedhetetlen kapaszkodóként, az imádságot, az imaharcot mutatja meg nekünk, amely a hitben győztes küzdelemre vezet el bennünket.

F. Merényi Ági

Kegyelmedből, Atyánk,
a jubileumi szentév legyen a teljes megtérés
és a Hozzád való boldog visszatérés ideje,
legyen az emberek közti megbékélés
és a nemzetek között
újra megtalált egyetértés ideje.

Tartsd meg, Atyánk,
a Lélek erejével Egyházadat,
amely az új evangelizáláson fáradozik.
Vezesd lépteinket a világ útjain,
hogy életünkkel hirdessük Krisztust.
Irányítsd földi zarándoklatunkat
a világosság Városa felé.

Tisztítsd meg, Atyánk,
Fiad tanítványainak emlékezetét,
add, hogy elismerjék bűneiket.
Add, hogy egyek legyenek,
és így a világ higgyen...

II. János Pál pápa

SZERKESZTŐI ÜZENETEK

¤ **„Bevezetés a misztikába"** címmel február első hétfőjétől **nyolchetes szeminárium** indul a keresztény élet alapjairól (szentmise, Szentírás-olvasás, ima, bűnbánat, szeretet, Egyház, stb.). Gyülekezés este fél hétkor a Pesti Ferences Templom külső folyosóján (Budapest 1053 Ferenciek tere 9.).

¤ A **„Bevezetés a misztikába" zárt lelkigyakorlat** formájában is elvégezhető, csütörtök 10 órától vasárnap este 18 óráig. Vezeti Bernadett nővér és az Emmausz közösség. Időpont: 2000 február 24-27 (1000.–Ft/fő/nap). Jelentkezési határidő: február 15.

¤ Az Emmausz Házban **közbenjáró-gyógyító imára lehet jelentkezni**. Az imaalkalom minden hónap második szombatján 11-től 15 óráig. Jelentkezés telefonon: 222-53-06 (10 és 16 óra között) vagy személyesen Katona Istvánnál (Bp. 1053 Ferenciek tere 9.).

¤ A Nyolc Boldogság Katolikus közösség lelkigyakorlatai 2000-ben a következő időpontokban lesznek: február 10-13: **Ne félj magadhoz venni Máriát**; március 2-5: **Infantilizmus és lelki gyermekség**; március 15-19: **Szeminárium a lelki meghallgatásról**; április 13-16: **Imaiskola**; május 4-7 és augusztus 3-6: **Nem jó az embernek egyedül** (párok jelentkezését várják); május 11-14: **Szemlélődő imaiskola**; június 22-25: **Apává és Anyává válni** (szülők közös jelentkezését várják); július 6-9: **Az öröm gyakorlata**; július 20-23: **Az Atya igazi arca**; augusztus 9-13: **Evezz a mélyre**; szeptember 7-10: **Párválasztás előtt** (párválasztás előtt állók jelentkezését várják); október 4-8: **Szeminárium a lelkivezetésről** (telefonos bejelentkezést kérnek); október 19-22: **Szeminárium a gyereknevelésről**; november 9-12: **Testvérünk, Izrael**; december 5-10: **Gyógyulás az örvendetes titkokban**. A lelkigyakorlatokra legkésőbb 12 nappal a lelkigyakorlat kezdete előtt kell jelentkezni, a közösség címére elküldött jelentkezési szándék (név, cím/telefon, életkor, foglalkozás, a kiválasztott lelkigyakorlat(ok) címe és ideje feltüntetésével) és egy megcímzett, felbélyegzett válaszboríték mellékelésével a közösség visszajelzésére.
Cím: 8900 Zalaegerszeg-Botfa, Várberki u. 13. Tel.: (92) 316-690 Fax: (92) 324-805.

¤ A Nyolc Boldogság Közösségnél (a fenti címen) megrendelhető **Emiliano Tardif** atya hangkazettája, melynek címe: **Nézz Jézusra, Ő meggyógyít téged!** Ez a kazetta újra közelünkbe hozza a gyógyítás adományával rendelkező, világot bejárt mexikói atyát.

Tartalomjegyzék

Katona István: Gondolatok az új évezredről 3
A Katolikus Karizmatikus Megújulás VIII. Országos Találkozója 4
Onesimo Cepeda mexikói püspök atya beszéde 5
Egy szeminárium margójára 9
Klára: Az Úr kérdez és válaszol 10
F. Zsuzsa: A szentmise még inkább öröm lett számomra! 12
P. Borbála: „Nagy dolgot tett velem a Hatalmas és Szent az Ő neve« .. 13
F. Merényi Ági: Mi, keresztények .. 14

MARANA THA
A Szentlélekben való megújulás katolikus lapja
Megjelenik kéthavonta.
Szerkesztőség:
Budapest 1053 Ferenciek tere 9.
Telefax: 317-4895
Felelős kiadó, főszerkesztő:
Katona István
Az Emmausz Katolikus Karizmatikus Közösség Marana Tha 2000 Alapítványa
Műszaki szerkesztő: Fehérváryné Merényi Ágnes
Készült a GÖDI PRINT Kft nyomdájában
Felelős vezető: Lakatos Imre
ISSN 0865-2805 B/EL/28/1992

Címlap fotó: Szabó Róbert
Címlap belső fotók: Katona István
Hátlap belső fotók: Fehér Márta
Hátlap fotó: Szabó Róbert

KEGYELEMTELJES, BOLDOG ÚJ ÉVET KÍVÁNUNK MINDEN OLVASÓNKNAK!

“Élet a Lélekben” szeminárium gyermekek részére (8. old.)

“ Itt végre a lényegről van szó ” (Dani 11 éves)

A gyermekek együtt dicsőítették az Urat ...

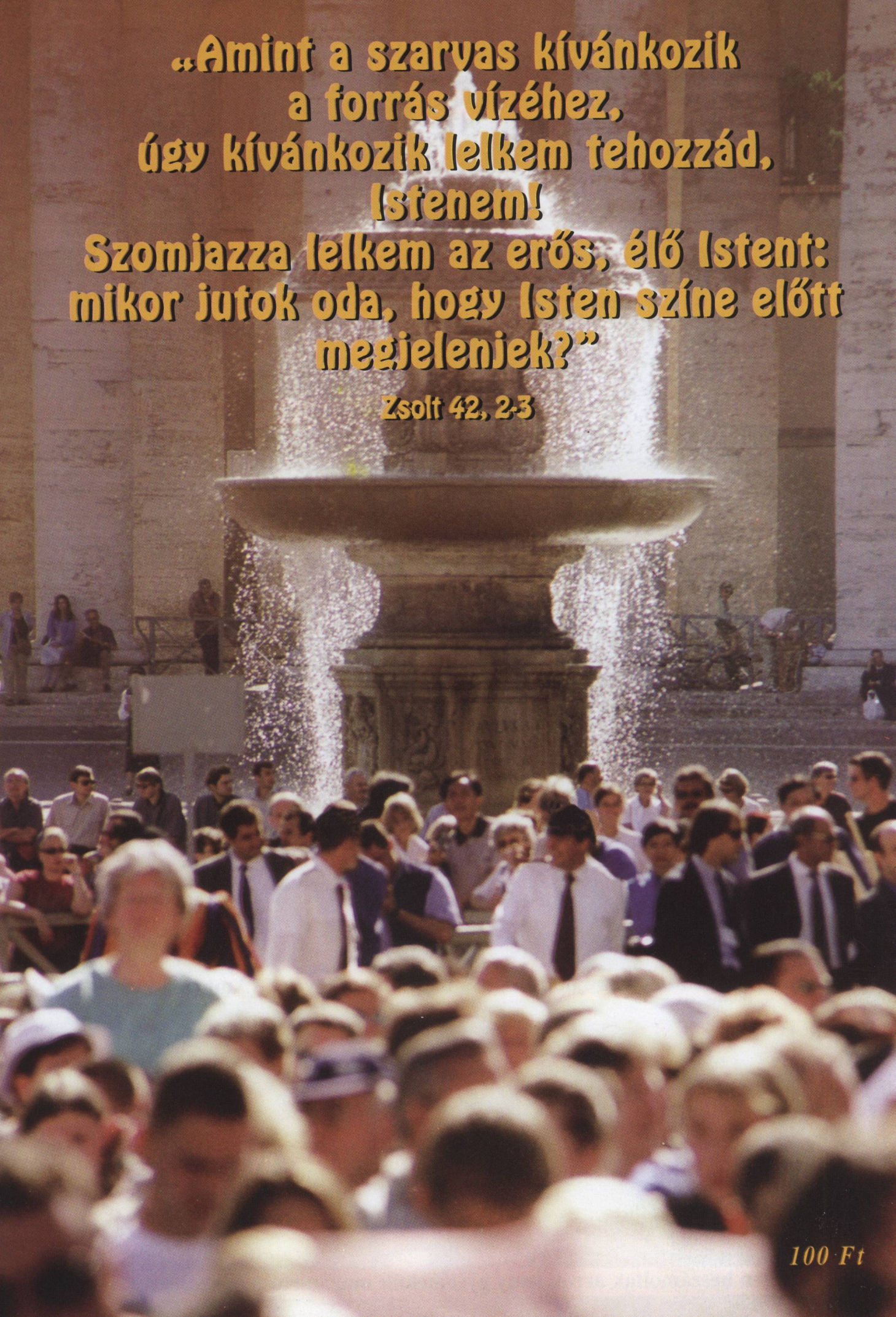

“ Az ima óta valami nem engedi, hogy rossz legyek ” (Ambrus 9 éves)

Többen beszámoltak arról, hogy gyermekük magatartása és szorgalma javult

„Amint a szarvas kívánkozik
a forrás vízéhez,
úgy kívánkozik lelkem tehozzád,
Istenem!
Szomjazza lelkem az erős, élő Istent:
mikor jutok oda, hogy Isten színe előtt
megjelenjek?”
Zsolt 42, 2-3

100 Ft